

Els més de 30.000 seguidors del Barça desplaçats a París el passat dimecres, 17 de maig, van comprovar de ben a prop, dins o fora de l'Stade de France, el canvi de tendència en la història del seu equip. La cinquantesima Copa d'Europa era blaugrana després d'un dramàtic partit que l'Arsenal –primer equip de Londres que arriba a una final de la màxima competició europea– dominava al marcador a falta de només 15 minuts de l'acabament.

Tot i que la majoria dels afeccionats van fer costat als seus futbolistes durant tot el partit, pel cap de molts d'ells corria, com un reguitzell insuportable, una fatídica expressió: "4 de 5", això és, les finals d'aquesta mena perdudes pel Barça. Una llosa que amenaçava, també, la imparable marxa del grup teixit pel president barcelonista, Joan Laporta, des de fa tres anys. Resulta imprevisible copsar la magnitud de la ferida que s'haguera obert a París.

Però no va ser així. Seran dues finals guanyades i tres de perdudes. El Barça entrenat per Frank Rijkaard és contundent, obsessiu, busca la victòria amb una insistència, una tenacitat, que ningú no atribueix a cap "flor al cul". La feina és tan consistent que ha fet possible que el màxim ceptre continental vaja a parar al club considerat, pels experts i pels que no ho són, el més complet del món, una coincidència no tan habitual si tenim en compte que els últims campions d'Europa –Porto i Liverpool, per exemple– no semblaven els millors equips del vell continent. No és gaire fàcil, doncs, ser el número 1 a Europa, i menys encara fer el doblet. Perquè aquest Barça, com el de la temporada 1991-92, ha estat igual de fiable en les dues grans competicions que ha disputat.

Tots units fem força. Culés de Catalunya, del País Valencià, de les Illes. Culers d'Astúries, d'Andalusia, del País Basc, de Portugal, del Marroc. I culers de Veneçuela: dos afeccionats d'aquest país buscaven entrades a la venda, al preu que fóra, per fer útil el seu viatge llampec a París. Entrades? Impossible. La demanda era tan enorme com ínfima l'oferta. Només una, de fet: dues localitats a canvi de 5.000 euros. Saint-Denis va reviuire escenes

Ni la pluja ni la possibilitat de caure derrotats per un equip amb un jugador menys van fer perdre l'esperança a una afició avesada a patir.

Bufetada a la història

La segona Copa d'Europa del FC Barcelona trenca per sempre més els atavismes del club.

d'inici de segle XX, amb homes anunci que anhelaven topar amb un revenedor. Sobretot anglesos que volien assistir a la *glamourosa* nit d'estrena dels seus colors a la cita més important de

clubs, després de més de 120 anys de vida.

Els barcelonistes s'aferraven als seus tiquets amb un zel extrem. Ningú no gosava treure l'entrada de la butxaca o de la cartera, no fóra cas que. Millor ben amagada. Alguns grups de seguidors, sobretot de penyistes, van desplaçar-se a la capital de la llum amb més personal que no localitats. A veure qui entrava i qui no, al final, a veure qui esdevenia vencedor en el particular *tour de force*. Quan les càmeres de televisió van enfocar una pancarta de penyistes de la Marina Alta, més d'un i de dos d'aquesta comarca van saber per què

Eto'o, autor del primer gol del Barça, aixeca la Copa d'Europa.

faltava gent, a la seu social. Van deduir alhora que alguna de les famoses entrades havia anat a raure a aquelles terres.

D'altra banda, la *fraternité* entre ambdues aficions va ser absoluta. Fins i tot alguns d'ells van intercanviar bufandes i banderes a la fi del partit. La resignació dels anglesos mutava en respecte i felicitació cap al rival. Una amabilitat excelsa que ha de projectar-se en el temps. No debades, sembla que el futur més pròxim estrenyerà encara més els seus lligams: l'estrella de l'Arsenal, Thierry Henry, podria recalcar a Can Barça, i un producte genuí d'aquesta entitat, Cesc Fàbregas, esdevindrà paral·lelament més líder dels londinencs.

Una bandera ens agermana. És Ronaldinho, i enlluerna tothom. A París el futbol és secundari, però la passió

pel *gauxo*, sense ser francès, és gegantina. De segur que compten els dos anys que va passar al club més important de la ciutat, el PSG, però en tot cas és evident que el somriure del brasiler és la millor bandera que pot tenir el Barça. Els francesos més oberts que es creuaven amb els seguidors barcelonistes els feien costat, sempre, al crit de "Bagggsa!", "Visca Catalunya!" i, ara sí, "Ronaldinho!" El Barça té l'hereu de Michael Jordan entre les seues files.

De caràcter antagònic, però igualment rendible pel club, l'entrenador Rijkaard. Sense fer soroll, mai millor dit, ha dut l'equip català, en dos anys, al cim del futbol mundial, un fet encara molt més valorable si tenim en compte la situació que va heretar. Una tasca que és mèrit per a tots els membres que

La inseguretad irromp en la campanya

La història, el destí de la història, ha atorgat als seguidors del FC Barcelona nascuts a final dels anys setanta o inici dels vuitanta un do: han conegut, en primera persona, els millors anys d'un club centenari. Entre el 1899 i el 1990 l'equip va obtenir el mateix nombre de títols de Lliga, vuit, que del 1991 ençà. A més, aquests afortunats han assistit a les dues coronacions com a millor equip europeu. Des de l'any passat, a més, amb una fiabilitat desconeguda en una entitat sempre sotmesa al jou del fatalisme, de l'"ai, ai, ai" i l'"avui toca patir". La gloriósa era de Johan Cruyff a la banqueta blaugrana va saldar-se amb quatre lligues —tres de les quals, en l'últim suspir, amb rivals directes no inferiors als d'avui dia— i una Copa d'Europa. Aquest Barça de Laporta, Rijkaard i Ronaldinho porta dues lligues i una Copa d'Europa en només tres anys. Potser cal mirar també ara Cruyff, que no s'està de dir-hi la seua, que assisteix amb assiduïtat a la llotja del Camp Nou, que té una bonfíssima relació amb Rijkaard i el secretari tècnic, Txiki Begiristain. Des de l'arribada de l'holandès volador al Barça, als setanta, el club s'ha ben enlairat.

han col·laborat en l'àrea tècnica del club durant aquests tres darrers anys.

Al marcadore de l'Stade de France, a Saint-Denis, en acabar les fulgurants celebracions dels vencedors a la gespa, va irrompre un missatge amb molta força: "See you in Athens", seu de la propera final de la Lliga de Campions. Potser no era una dita de conveniència, potser era una simple evidència. El Barça actual no sembla tenir límits, i encara, sens dubte, és ben jove. Qui gosa dir que no és el millor Barça de la història?

Víctor Maceda
Enviat especial a París